

dyti žmogų, nes mokslas be sąžinės
užmūša jame tai, kas svarbiausia,
dvasišką.

... dirblime ne pažymiu, ne pasiro-
dymui, o vidiniam tobulėjimui, šimono
Daukanto gyvenimo pavyzdžiu vedami.
Stolybūmės savo istorijos, kultūros, kalbos
pažinimo, jautimo. Mes turime būti nuo-
lat skautantys, kalbantys, pagal gali-
mybę, ir rasantys žmones. Nenusigriebkite
nuo šitų dalykų! Žmogus be jį para-
šius; pereijęs, be tėvų, be namų, beveik
ir be vardo. Žmogus be jį - nelaimin-
gas. Anksciau ar vėliau jam tenka tai
pajusti. Tai placisija prasme vienišas
žmogus. Todėl, jau mokykloje, reikia
pradėti gyventi, jaučiant atsakomybę,
kaip ir dera atities ir kultūros sau-
gotojui. Su pagarba, protingai mokykli-
mės pasivelti; religijai (bet kuriai), nes tai lyg
liks skrynia, į kurią žmonija (ir mūsų tauti-
ta) ne vieng simto, net tikstančiais mety

dėjo visą, ką tada turėjo geriausią.

Nenorėlime lengvo gyvenimo! Visais
laikais tiesa paimdavo iš žmogaus
viską, palikdama jam tik vieng-garbin-
go žmogaus vardą.

Labas, Mamytė,

1993.11.21

mes visi labai apsidžiaugime, tau gavo-
me Tavo laišką. Pastirinkė jį, padavė
šdomui, tau tas tuoj atlikė pas ma-
nė su juo. Iš tos laimės pamiršo
uždaryti garažo duris, ir pabėgo
baida, bet niekam neįkando, nes Ma-
mūtis kaip tik jį išvėsti karis ir pasi-
gavęs pabėgėlį, parvedė jį namo. Kai Tu
išvažiavai, praėjo tik dvi savaitės,
bet mes visi labai pasiilgome Tavo,
Mamytė. Pačė - šdomas. Jis kiekvieną
rytą klausinija visą, kada tu grįsi.
Bet Tu nesilūbek. Svarbiausia, ^{kaip} gerai

pailsētum. Gavo pirmame laiške
labai gražiai aprašīti keloni ir
pirmāsies Bahamuose praleistas die-
nas. Skaitant galima pagalvoti, kad
Tu nuvykai į pasaky sāj. Dabar
siek tiek porašysiu apie mus. Ma-
rius išleikė egzaminus ir, palygin-
ti, visai neblogai. Adomas Gintaras
išmokė plaukioti Gintaras. Dabar kas
dieną sūzia, kad Marius nuvežtų
jį pamaudyti į Kudaming. Tėvelis
buvo nuvažiuos į Bialius ir grįž-
^{damas} ~~tantas~~ parsivėžė Janina su dydrūnu.
Dabar jį guli ligoninėje. Šeeta & Gerai
baigė pedagoginį. Jai vienas dienas pra-
dėjo skaudėti skrandį, tai Vitas nuve-
žė ją pas šeimos lienz, į polikliniką.
Ten isty ^{ir nustatė} kad šeetai skrandyje la-
bai dideli žaidžda, ir ją paguldė
ligoninį taip pat. Kas antrą dieną
mes važiuojam aplankyti ją. Gintaro
tėvas dabar kaime, tai Vitas su šeima

atvažiuo pas mus, ir žabi, kad liks,
kol grįši Tu. Buvo atvažiuosė Raimonda,
Pabuvo tris dienas. Šadijo atvažiuoti ~~šiau~~
lito savaitę. Vita atvažiuodama atvežė
Kaltę. Jis dabar bus pas mus. Šis
su juo kiekvieną dieną žaidžia (kai
būna laisvo laiko). Buvo atliekus Kristina
su Algū, bet, kai pamatė Vito, tuoj pat
išmovo į mūgę. ^{jos} ~~Docūti~~ kiekvieną dieną
skambinėja ir klausia, ar Tu dar
negrįšai ir, ar atvažiuosi pasiminti, ^{jos}
kai grįši. Turbut nepatinka pas Joną.
Bet nieko, tegu pagyvena. Dar maža
balytė šadijo atvažiuoti ~~patatgyventi~~,
nes išėina į atostogas. Jos gimimo
dieną sūssime pas mus. Adomas
noru važiuoti pagyventi pas Janitę,
į Kauną. Kivėti ir man, bet žinau,
kad aš negaliu. Tėvelis trečia dieną
važiuos į Kauną su reikalais, tai
^{užves} ~~užves~~ ir Adomą. Dabar Tėvelis dar
be mažiau turi, tai daugiau pa-

išsi - Justukas prasišė perduoti kad
labai pasiilgo Tavo, o Vytautelis jau
ant triratukio važinėja. Tėvelis rado ~~meis~~
meistrus tvoros statyti. Jie jau pradėjo
darbą. Vėtinėje laikrodžio vel sugedo.
Ateinantį penktadienį ^{oš su Rūta} ~~meis~~ važiuoja
me koncertuoti į Palangą. Tai turbūt
tik tiek apie mus. Mamyt, Tau linki-
jimai nuo visos šeimos ir janiuos
iš Kauno. Taigi lauksime laišky.
Gudier!

Sera 1993.11.21

Diktantas

2003
Nepaprastai aščiau Petras prisiminė
~~savo~~ tėvą, pirmąjį savo mokytoją. Serela-
mas gyvulius, jis užrašydavo ant tvarto
dury, lohių raide, ir meidavo su rožgi-
nim pašaro. Pakreipęs galvą, ir prižadęs
liežuvį, rašydavo Petras, suhidavo raide, ir
gyjantį tėvą, jau paritidavo su savo

darbo raide. Rošyti teidavo ant klojimo
dury, skiedry, brosmies, nes popuiciumis
nebuvo. Tėvas skatavo jį molytis ir vis
habbėjo, ^{Papilėgūnis} kad baigsis karas, nuves jį
į miestą, pripulks lūnygi, sėjūvūny.
Dabar užgrūvo Petros mintys apie
molyklę, gyvenimą mieste. Ganydamas
harves, Petras, vakavų pusėje, matyda-
vo pro klėvę, visūnes, kysantį baltą
bokštą. Vėlinona jam raudentavosi tada
lyg užburta horolyste. Jo akys, taip ir
būdavo nukreiptos ton pusin, ^{ir cupėnūgė} kai laukda-
vo tėvų, gyjantį iš turgaus su kvė-
pianciais, cukriniais arneliais. Išgirdęs,
kad pasaulyje yra daug didesnių ir
net gražesnių miestų už jo gimtojo Vėliu-
nų, jis ilgai nenorėjo patikėti. Gaila jam
buvo ^{ir} savo svajonių milžino Nemuno,
kuris ^{Pazymūnis} vėjų turėjo pagaliau nusileisti prieš
didžiulias - pasaulio upes.